

# Η ΛΥΚΟΜΑΡΙΑ



ΡΕΙΣ σύντροφοι, με τὰ σακκίδια κρεμασμένα στον ώμο μας, με τὰ ραβδιά στο χέρι, είχαμε περάσει όλο εκείνο τὸ ἀπόγευμα διασχίζοντας τὸ ὑπέροχο δάσος τοῦ Τρουσαί. Κ' είχαμε φτάσει, τέλος, στο μικρὸ χωριὸ Βινιέ, στις ὄχθες τοῦ Σέρ, σὲ μιὰ θαυμασιὰ κοιλάδα. Ἐκεῖ, ἀφοῦ φάγαμε στο σπίτι ἑνὸς παλαιοῦ φίλου, γιατροῦ σ' ὄλη τὴν περιφέρεια, ὠνειροπολούσαμε, καθισμένοι στο κατῶφλι τῆς πόρτας του με τὴν πίππα μας στο στόμα.

Ὁλόγυρά μας ἀπλώνονταν ἀργὰ τὰ σκοτάδια. Τὰ χελιδόνια πετώντας χάραζαν τὸν οὐρανὸ. Κάποια καμπάνα σὲ μιὰ μακρινὴ ἐκκλησία, πέρα, σήμαινε ἐσπερινό. Καὶ τὰ σκυλιὰ γαύγιζαν στις ἀγροικίες.

Μιὰ γυναίκα, νέα ἀκόμη, με φούστα ἀπὸ φανέλλα κόκκινη καὶ κορσάζ λινὸ ἄσπρου, βγήκε σὲ κάποια στιγμή ἀπὸ ἕνα σπίτι γειτονικὸ στοῦ γιατροῦ καὶ κατέβηκε πρὸς τὸ ποτάμι. Με τὸ ἀριστερὸ χέρι, ἔσφιγγε ἀπάνω στο στήθος τῆς ἕνα παιδί με φασκιές. Με τὸ δεξιὸ τῆς πάλι κρατοῦσε ἕνα ἀγοράκι πού κι' αὐτὸ κρα-

τοῦσε ἕνα ἄλλο ἀγοράκι, πιὸ μικρὸ ἀκόμα. Ὅταν ἔφθασε στις ὄχθες τοῦ Σέρ, ἡ νέα γυναίκα κάθησε σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα κι' ἐνῶ τὰ δυὸ ἀγοράκια πού γδύθηκαν στὴ στιγμή, θούτηξαν στο νερὸ κι' ἄρχισαν νὰ παίζουν με γέλια καὶ με κραυγές, ἐκείνη ἄνοιξε τὸ κορσάζ τῆς κι' ἄρχισε νὰ θηλάζει τὸ μικρότερο παιδί τῆς.

Ἐνας ἀπὸ μᾶς τότε, πού ἦταν ζωγράφος, ἔκανε αὐτὴν τὴν παρατήρησι, δείχνοντάς μας τὸ γοητευτικὸ σύμπλεγμα:

—Νὰ μιὰ εἰκόνα πού θὰ σημείωνε μεγάλη ἐπιτυχία σὲ ἔκθεσι... Κυττάξτε πόσο φῶς ἔχει αὐτὴ ἡ γυναίκα!... Καὶ τί ὠραῖο κόκκινο σημάδι θ' ἀποτελοῦσε ἡ φούστα τῆς μέσα σ' αὐτὸ τὸ γαλάζιο τοπίο.

Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε πίσω μας ἐκείνη τὴ στιγμή:

—Κυττάζετε τὴ Λυκομαρία, φίλοι μου;...

Ἦταν ὁ γιαντρός πού μᾶς φιλοξενοῦσε.

Καὶ ἐπειδὴ ἔμεῖς τὸν ρωτήσαμε ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ Λυκομαρία καὶ γιατί τὴν ἔλεγαν ἔτσι, ἐκείνος μᾶς διηγήθηκε τὴν ἀκόλουθη ἱστορία:

—Αὐτὴ ἡ Λυκομαρία, πού τὸ πραγματικὸ ὄνομα εἶνε Μαρία Τουρνιέ ἦταν ἡ πιὸ ὠμορφὴ κοπέλλα σ' ὀλόκληρο τὸ Τρουσαί, πρὸ δέκα χρόνων. Σήμερα ἡ δουλειές στα χωράφια καθὼς καὶ ἡ πέντε γέννες τῆς, μαράναν καὶ χάλασαν λίγο τὴν ὠμορφιά τῆς. Μὰ, παρ' ὅλα τὰ τριάντα τῆς χρόνια, εἶνε ἀκόμα ὠραία, καθὼς βλέπετε.

Τὸν καιρὸ πού τῆς συνέβη ἡ περιπέτεια, στὴν ὁποία χρωσταίει τὸ παρατσούκλι τῆς Λυκομαρία, ζοῦ-

σε μαζί με τοὺς γονεῖς τῆς, μικροὺς ἀγροκτῆμονες, σ' ἕνα χωριουδάκι καμμιά δεκαπενταριά χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ δῶ. Ἄν καὶ φτωχὴ, ἦταν περιζήτητη ἀπὸ τὰ παλληκάρια, ἀκόμα κι' ἀπὸ τὰ πλουσιόπαιδα τοῦ τόπου. Μὰ ἐκείνη τοὺς περιφρονοῦσε ὅλους, ἐκτὸς ἀπὸ κάποιον Λωρὰν Γκριγιέ πού τὸν εἶχε χωρίσει, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού, παιδιὰ ἀκόμα, ἔβουσκαν μαζί τὰ πρόβατά τους.

Ὁ Λωρὰν Γκριγιέ ἦταν ἕνα ἔκθετο ποῦχε βρεθῆ στο δρόμο. Μόνη του περιουσία ἦταν τὰ δυνατὰ μπράτσα του. Κ' οἱ γονεῖς τῆς Μαρίας δὲν εἶχαν καμμιά διάθεσι νὰ παντρεύουν τὴν κόρη τους μαζί του τὴ στιγμή πού τὴ ζητοῦσαν τόσα πλουσιόπαιδα. Τῆς ἀπηγόρευσαν λοιπὸν νὰ τὸν βλέπη.

Μὰ τὰ λόγια τους δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα κ' ἡ μικρὴ ἔξακολουθοῦσε νὰ πηγαίνει στα ραντεβου τοῦ Λωρὰν, στο γειτονικὸ δάσος. Τότε οἱ γονεῖς τῆς βλέποντας πὼς οὔτε ἡ ἐπιπλήξεις, οὔτε τὸ ζῦλο ἔκαναν τίποτε, ἔλαβαν μιὰ μεγάλη ἀπόφασι. Ἔστειλαν τὴ Μαρία νὰ δουλέψη στο χωριὸ μας, στὴ μεγάλη κ' ὑποδειγματικὴ ἀγροικία τοῦ βουλευτοῦ μας κ. Ντυρλί.

Θὰ νομίζετε ἴσως πὼς ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ οἱ δυὸ ἔρωτευμένοι μας ἔπαψαν νὰ βλέπωνται. Καθόλου. Μονάχα πού βλέπόντουσαν τώρα τὴ νύχτα κι' ἔπαψαν πειὰ νὰ κοιμούνται. Μόλις ἔπιεφε τὸ σκοτάδι, καθένας τους ξεκινούσε ἀπὸ τὴν ἀγροικία, ὅπου δούλευε καὶ πῆ, αἶνε νὰ συναντήση τὸν ἄλλον ἀπὸ ἕνα λοξὸ δρόμο, πιὸ σύντομο ἀπὸ τὸν δημόσιο. Καὶ ὅταν συναντιόντουσαν ἔμεναν μαζί μέσα στο δάσος ὡς ὅτου χάραζε...

Ἔτσι πέρασε τὸ καλοκαίρι καὶ τὸ φθινόπωρο. Ἐπειτα ἦρθε ὁ χειμώνας πού ἦταν τρομερὸς τὸ χρόνο ἐκείνο. Τὸ ποτάμι κατέβαζε μεγάλα κομμάτια πάγου καὶ τέλος πάγωσε ἀνάμεσα στις ὄχθες του. Τὰ δέντρα τοῦ Τρουσαί γεμάτα χιόνι, λυγίζαν, ὅπως μιὰ παραφορτωμένη ξύλινη στέγη... Ὅλοι οἱ ἐξοχικοὶ δρόμοι ἔγιναν σιγὰ - σιγὰ ἀδιάβατοι... Τὸ δάσος ἐρήμωσε. Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ἔπαψαν πειὰ νὰ συχνάζουν ἐκεῖ, τὸ πλημμύρισαν τ' ἀγρίμια. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ χρόνια παρουσιάστηκαν στο δάσος τοῦ Τρουσαί, κατὰ τὸν τρομερὸ ἐκείνο χειμῶνα, κοπάδια λύκων...

Ναί, φίλοι μου, κοπάδια λύκων... Ἦσαν τόσο τρομεροί, ὡστε προχωροῦσαν ὡς τὶς ἀπόμερες ἀγροικίες. Μερικοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν μπεῖ καὶ μέσα στα χωριά... Τὸ πρᾶγμα ἄρχισε νὰ γίνεται ἐπικίνδυνο κ' ἡ ἀρχές τοῦ τόπου ὠργάνωσαν παγάνες γιὰ νὰ τοὺς ξεπαστρέψουν. Τὸ κεφάλι κάθε λύκου εἶχε ἐπικρηχθῆ πενήντα φράγκα. Ἐγὼ πού σὰς μιλάω, εἶδα τρεῖς πελώριους λύκους νὰ περιπλανῶνται στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ἕνα πρῶι πού εἶχα βγεί με τὸ ἀμάξι μου γιὰ νὰ πάω νὰ δῶ ἕναν ἄρρωστο σὲ κάποιο γειτονικὸ χωριό.

Ὅτε ὁ χειμώνας ἔμελλε, οὔτε οἱ λύκοι ἐμπόδιζαν τὸν Λωρὰν καὶ τὴ Μαρία νὰ συναντῶνται τὴ νύχτα.

Ἐξακολουθοῦσαν τὶς νυχτερινές τους ἐκδρομές, ἀψηφώντας χιλίους κινδύνους. Ἦταν πειὰ ἡ νεκρὴ ἐποχὴ τῆς ἐξοχῆς, ἡ ἐποχὴ πού σταματᾶει κάθε χωριάτικη ἐργασία. Κάθε θράδυ, ὁ Λωρὰν ἄφηνε τὸ χωριὸ του με τὸ δίκανό του κρεμασμένο στον ὦμο του καὶ με βῆμα γοργὸ προχωροῦσε μέσα στο κατὰμαυρο καὶ καταχιονισμένο δάσος. Ἡ Μαρία πάλι ξεκινούσε ἀπὸ τὸ Βινιέ, κατὰ τὶς ἐννέα ἡ ὠρα καὶ συναντιόντουσαν σὲ τριῶν χιλιομέτρων ἀπόστασι ἀπὸ δῶ, σ' ἕνα ἔξωφωτο τοῦ δάσους πού τὸ λένε Ἄνοιγμα.

Ἐνὰ θράδυ λοιπὸν, ὁ Λωρὰν Γκριγιέ, φτάνοντας στον τόπο τοῦ ραντεβου τους, γλύστρησε ἀπάνω στο χιόνι κι' ἔπεσε τόσο ἄσχημα, ὡστε ἔσπασε τὸ δεξί του πόδι καὶ στραμπούληξε τὸ δεξί του χέρι. Τοῦ κάκου ἡ Μαρ'α προσπάθησε νὰ τὸν σηκώση... Τὸ μόνο πού κατάρθωσε, ἦταν νὰ τὸν τραβήξη



Ἡ νέα γυναίκα ἄρχισε νὰ θηλάζει τὸ μικρότερο παιδί.

ὡς ένα μεγάλο δένδρο, ὅπου τὸν ἀκούμπησε μετὰ τὴν ράχι τυλίγοντάς τον μετὰ τὴν κάπα τῆς.

—Περιμένε με ἐδῶ, φτωχέ μου Λωράν, τοῦ εἶπε θὰ τρέξω στὸ Βίνιε, στὸν γιατρό, πού θάρρη νὰ σέ πάρη μετὰ τὸ ἀμάξι του.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντησι, ἄρχισε νὰ τρέξη. Μὰ μόλις ἔφτασε στὴν πρώτη στροφή τοῦ ὁδίου, ἄκουσε ἕνα πυροβολισμὸ καὶ μιά δυνατὴ κραυγή: «Βοήθεια!»

Ἀμέσως ξαναγύρισε πίσω. Βρῆκε τὸν φίλο τῆς νὰ τρέμη ἀπὸ τὸν πόνον κ' ἀπὸ φόβον, μετὰ τὸ χέρι του πιασμένον στὸ ὄπλον τοῦ ποῦ κοίτοταν καταγῆς.

—Τί ἔχεις, Λωράν; τὸν ἐρώτησε μετὰ ἀγωνία. Ἐσὺ πυροβόλησες;

—Ναί, ἐγὼ, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Εἶδα ἕνα ἀγρίμι μετὰ μάτια κόκκινα πού μύριζε δυνατὰ καὶ πού ἦταν πιὸ μεγάλο ἀπὸ ἕνα μεγάλο σκυλί. Σίγουρα θάρταν λύκος.

—Κι' ἔρριξες ἀπάνω του;

—Ὅχι. Δὲν ὑπόρεια νὰ σηκώσω τὸ τουφέκι μου, γιατί μοῦ πόναιε τὸ μπράτσο... Ἐρριξα στὴν τύχη, ἔχοντας τὸ τουφέκι μου καταγῆς γιὰ νὰ τὸν φοβίσω... Καί, καθὼς βλέπεις, ἔφυγε...

Ἡ Μαρία σκέφθηκε μιά στιγμὴ κ' ἔπειτα ρώτησε:

—Θὰ ξαναγυρίσῃ τάχα;

—Φοβάμαι πὼς θὰ ξαναγυρίσῃ, τῆς ἀποκρίθηκε τὸ παλληκάρι. Πρέπει νὰ μείνῃς ἐδῶ, Μαρία, ἀλλοιῶς θὰ με φάῃ ὁ λύκος...

—Καλὰ, εἶπε ἡ Μαρία, θὰ μείνω. Δός μου τὸ τουφέκι σου!

Καὶ παίρνοντας τὸ ὄπλον, ἔβγαλε τὸ παλιὸ φυσέκι καὶ τὸ ἀντικατέστησε μετὰ καινούργιον.

Κατόπι ἀρχισαν κ' οἱ δύο νὰ περιμένουν...

Μιά ὥρα πέρασε, δύο, περισσότερες ἴσως. Τὸ φεγγάρι πού δὲν φαινόταν, εἶχε ἀνατείλει πάνω ἀπ' τὸν ὄριζοντα, γιατί ὁ οὐρανὸς εἶχε πάρει μιά λαμπράδα πού ἀπο στιγμὴν ἐν στιγμὴν γινόταν πιὸ ἔντονη.

Ὁ Λωράν εἶχε πυρετό: ριγοῦσε καὶ στέναζε. Ἡ Μαρία, παγωμένη ἀπὸ τὸ κρῦο, πάντα ὀρθία, ἀκουμπισμένη στὸ δέντρο, εἶχε ἀρχίσει νὰ κυριεύεται ἀπὸ μιά νάρκη.

Ἐξαφνὰ ἕνα οὐρλιασμα τὴν ἔκανε ν' ἀναπηδήσῃ...

Κ' εἶδε τότε στὸ θαμνοφυωτισμένο σκοτάδι, δύο μάτια κόκκινα πού τὴν κύτταζαν...

Ἦταν ὁ λύκος!

Ὁ Λωράν θέλησε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ πάρη αὐτὸς τὸ τουφέκι. Μὰ ὁ πόνος πού ἔνοιωσε, τὸν ἔκανε νὰ ξαναπέσει κάτω καὶ νὰ βγαλῆ μιά κραυγή.

— Ρίξε, Μαρία! φώναξε στὴ φίλη του. Καὶ σημάδεψε ἀνάμεσα στὰ μάτια!

Ἡ Μαρία στήριξε τὸ δίκαννον στὸν ὄμο τῆς, σκόπεψε κ' ἔρριξε.

Μὰ, καθὼς ἰραντάχτηκε ἀπὸ τὸν πυροβολισμὸ, ἡ σφαῖρα ἀστόχησε ἀπὸ τὸν σκοπὸ τῆς. Οὔτε ἄγγιξε τὸ λύκο, ὁ ὅποιος ὡστόσο ἔφυγε κ' ἔξαφανίστηκε...

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὴς, τὸν ἄκουσε νὰ οὐρλιάζῃ μακρὰ. Κι' ἀμέσως ἄλλα οὐρλιασματὰ τοῦ ἀποκρίθηκαν.

Τὸ φεγγάρι ἀνέβαινε τώρα στὸν οὐρανόν. Πέρασε ἔξαφνὰ τὶς κορυφές τῶν δέντρων καὶ φώτισε ὁλόκληρο τὸ δάσος...

Ἡ Μαρία καὶ ὁ Λωράν εἶδαν τότε ἕνα πράγμα τρομερὸ σὲ ἀπόστασι τουφεκιάς! Πέντε λύκοι καθόντουσαν στὰ πισινὰ τους σὰν σκύλοι στὴ μέση τοῦ ὁδίου, ἐγὼ ἕνας ἄλλος πιὸ τολημρὸς προχωροῦσε ἀργά.

—Ἄκουσε, εἶπε ὁ Λωράν στὴν ἀγαπημένη του. Σημάδεψε αὐτὸν πού ἔρχεται... Ἄν τὸν σκοτώσῃς, οἱ ἄλλοι θὰ τὸν φάνε καὶ σὸ διάστημα αὐτό, θὰ μᾶς ἀφήσουν ἡσυχους.

Ὁ λύκος ἔξακολουθοῦσε νὰ προχωρῆ μετὰ μικρὰ βήματα. Ξεχώριζαν τώρα τὰ ματωμένα μάτια του, τὰ προεξέχοντα κόκκαλά του καὶ τὸ μισάνοιχτο στόμα του, ἀπὸ τὸ ὅποιο κρεμόταν ἡ γλῶσσα του.

—Στήριξε καλὰ τὸ κοντάκι τοῦ τουφεκιοῦ στὸν ὄμο σου! εἶπε ὁ Λωράν. Ρίξε του, Μαρία!

Ἡ Μαρία ἔρριξε κ' αὐτὴ τὴ φορά ἡ σφαῖρα τῆς δὲν ἀστόχησε. Τὸ ἀγρίμι ἔκανε ἕνα πῆδημα πρὸς τὸ πλάι καί, χωρὶς νὰ βγάλῃ μιά κραυγή, ἔπεσε κάτω κεραυνόπληκτο. Ἀμέσως οἱ ἄλλοι σύντροφοί του τῶσθαι στὰ πόδια καὶ χάθηκαν μέσα στὰ σάβαντρα.

—Τρέξε γρήγορα στὸ σκοτωμένο λύκο, Μαρία! φώναξε ὁ Λωράν. Τράβηξέ τον στὸ δρόμο, ὅσο μπορείς μακρὰ. Δὲν ὑπάρχει

χει κίνδυνος... Οἱ ἄλλοι θ' ἀργήσουν λίγο νὰ γυρίσουν...

Ἡ Μαρία ἔκανε νὰ ξεκινήσῃ, μὰ ὁ Λωράν τῆς φώναξε: —Κόψε του καὶ τὸ κεφάλι γιὰ νὰ πάρῃς τὰ πενήντα φράγκα τῆς ἀμοιβῆς...

—Ἐχεις μαχαίρι; ρώτησε ἡ Μαρία.

—Ναί, στὴ ζώνη μου.

Ἦταν ἕνα κυνηγετικὸ μαχαίρι μετὰ κοντὴ λαβὴ καὶ πλατεῖα λεπίδα. Ἡ Μαρία τὸ πήρε κ' ἔτρεξε στὸ λύκο. Τὸν ἀρπάξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ κ' ἐνῶ τὸ θερμὸ αἷμα πετιόταν στὰ χέρια τῆς, στὰ ρούχα τῆς καὶ στὸ πρόσωπὸ τῆς ἀκόμα, τὸν ἀποκεφάλισε καὶ κατόπι τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ πόδι ἐπάνω στὸ γλυστερὸ χιόνι, ὅσο πιὸ μακρὰ μπορούσε. Κατόπι ξαναγύρισε κρατώντας τὸ ματωμένο κεφάλι τοῦ ἀγριοῦ μετὰ τὶς ἀνωρθωμένες τρίχες.

Ὅτι εἶχε προβλέψει ὁ Λωράν συνέβη σὲ λίγο. Οἱ λύκοι πού στὴν ἀρχὴ τοὺς εἶχε τρομάξει ὁ θάνατος τοῦ συντρόφου του, ξαναγύρισαν καθὼς μυρίστηκαν αἷμα... Ξαναγύρισαν κ' οἱ πέντε. Στὸ φεγγαρόφωτο, οἱ δύο νέοι εἶδαν τὰ θηρία μαζεμένα κοντὰ-κοντὰ, νὰ πλησιάζουν τὸν σκοτωμένο λύκο, νὰ τὸν κομματιάσουν, νὰ τὸν διαμφισθητοῦν, νὰ καταβροχθίζουν τὰ κομμάτια του, ὡς ὅτου δὲν ἔμεινε τίποτε, οὔτε μιά τούφα τρίχες, οὔτε ἕνα κόκκαλο ἀπάνω στὸ χιόνι.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Λωράν ὑπέφερε φριχτὰ ἀπὸ τοὺς πόνους πού τοῦ προκαλοῦσε τὸ σπασμένο πόδι του. Ἡ Μαρία, τῆς ὁποίας τὰ νεῦρα εἶχαν τσακιστῆ ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι καὶ τὴν ἀγωνία, πάλι τοῦ ἐκάκου ἐναντίον τῆς ἐξαντλήσεως καὶ τοῦ ὕπνου. Δυὸ φορές, τὸ τουφέκι τῆς ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια.

Τώρα οἱ λύκοι, ἀφοῦ ἔφαγαν τὸν σύντροφόν του, ζύγωναν πάλι... Ἡ Μαρία ἔρριξε ἕνα πυροβολισμὸ κ' ἔπειτα δεύτερο μέσα στὸ σωρό. Μὰ τὰ μωδιασμένα τῆς δάχτυλα ἔτρεμαν κ' ἔτσι ἀστόχησε καὶ τὶς δύο φορές.

Σὲ κάθε ἐκπυροσοκρότησι τὸ κυπάδι τῶν λύκων τραβιότανε πίσω καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα, σταματοῦσε λίγο καὶ ἔπειτα ξαναγύριζε...

Τότε οἱ δύο δυστυχημένοι νέοι κατάλαβαν πὼς ἦταν γραφτὸ τοὺς νὰ πεθάνουν. Ἡ Μαρία παράτησε τὸ τουφέκι. Οὔτε γιὰ μιά στιγμὴ δὲν συλλογίστηκε νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν πληγωμένο. Ἀπεναντίας, ἔαπλώθηκε πλάι του, τὸν τύλιξε μετὰ τὰ μπράτσα τῆς κ' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι τῆς στὸ μάγουλο τοῦ φίλου τῆς.

Κ' οἱ δύο τους μετὰ τὸ δένονα τους παγωμένο ἀπ' τὸ κρῦο, μετὰ τὸ αἷμα τους φλογισμένο ἀπὸ τὸν πυρετό, περιμέναν τὸν θάνατον... Τὰ μάτια πάθαιναν διάφορες ὀφθαλμαπάτες καὶ τοὺς ἔκαναν νὰ βλέπουν ἀλλόκοτα ὄραματα. Νόμιζαν πὼς εἶχαν ξαναγυρίσει στὶς γλυκεῖες βραδυὲς τοῦ καλοκαιριοῦ, ὅταν τὸ δάσος, φορώντας τὰ πιὸ λαμπρὰ του ρούχα, στέγαζε τὰ γαλῆνια ραντεβού τους.

Ἐπειτα, ἔξαφνὰ, τὸ δάσος γυμνωνόταν, γέμιζε ἀπὸ χιόνι καὶ τέρατα μετὰ φλογινὰ μάτια κ' ἀφρισμένες γλῶσσες τὸ πλημμύριζαν πού πληπνιάζαν γιὰ νὰ τοὺς καταβροχθίσουν.

Μὰ οὔτε τῆς Μαρίας, οὔτε τοῦ Λωράν ἦταν γραφτὸ νὰ πεθάνουν ἐκεῖνη τὴ φρικτὴ νύχτα. Ἡ θεῖα Πρόνοια τάφερε ἔτσι, ὡστε ἐκεῖνο τὸ πρῶτὸ νὰ ξαναγυρίσω μετὰ τὸ ἀμάξι μου ἀπὸ ἕνα χωριό, ὅπου μετὰ εἶχαν καλέσει γιὰ κάποιον τοκετό. Ἐγὼ κρατοῦσα τὰ χαλινάρια. Ὁ ὑπὴρέτης μου εἶχε τὸ ὄπλον μου κ' ἐρευνοῦσε μετὰ τὸ βλέμμα του τὸ δρόμο. Χωρὶς ἄλλο ὁ θόρυβος τοῦ ἀμαξιοῦ φόβισε τοὺς λύκους, γιατί δὲν εἶδαμε οὔτε ἕνα. Μὰ μπροστά ἀπὸ δέντρο, στὴ ρίζα τοῦ ὁποίου ἦσαν ξαπλωμένοι οἱ δύο νέοι, ἡ φοράδα μου ἔκανε ἕνα λοξοδρόμισμα, πού μᾶς εἰδοποίησε γιὰ τὴν παρουσία τους.

Πῆδησα ἀμέσως κάτω. Βοηθούμενος ἀπὸ τὸν ὑπὴρέτη μου, τοὺς περισυνέλεξα μέσα στὸ ἀμάξι, ὅσο καλύτερα μπορούσα, τυλίγοντάς τους μετὰ θερμὰ σκεπάσματα. Πῆραμε ἐπίσης μαζί μας καὶ τὸ ματωμένο κεφάλι τοῦ λύκου.

Ἦταν ἑπτὰ περίπου τὸ πρῶτὸ, ὅταν ξαναγυρίσαμε στὸ Βίνιε. Ἐκεῖ στὸ σπίτι μου, κοντὰ στὴ φωτιά, ὁ Λωράν κ' ἡ Μαρία, πού συνήλθαν μετὰ τὶς περιποιήσεις μας μᾶς διηγήθηκαν τὴν τρομερὴ τους περιπέτεια.

—Κι' ἔπειτα, ρώτησε κάποιος ἀπὸ μᾶς, παντρεύτηκαν;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Τὰ γεγονότα ἔδειχναν φανερά, ὅτι κ' ἡ θεῖα Πρόνοια ἤθελε νὰ ἐνωθοῦν οἱ δύο αὐτοὶ ἐρωτευμένοι...



Οἱ λύκοι ξαναγύρισαν

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

# Υπό τη Ζωή των Αειδών



# Πώς διατηρείται η εμορφιά

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Τέϊον - μπριτζ την περασμένη Κυριακή το απόγευμα στην έν Ψυχιδί Έπαυλιν του κ. και της Κας Μπότση. Η οικοδέσποινα έφερε ωραία τουαλέτταν από λαμέ χρυσοῦν.

— Διεκρίναμεν την Καν και τας Δίδας Παπαρηγοπούλου, τον κ. και την Καν Α. Γρίβα, την Καν Π. Ζαίμη, την κ. Αθ. Μπότση, την Καν Γ. Πεσμαζόγλου, την Καν Κ. Βαλαωρίτη, τον κ. και την Καν Γ. Ζαρίφη, τον κ. και την Καν Κ. Ηλιάσκου, τας Κυρίας Μ. Σταθάτου, Βούλτζου, Βίμμερ, τον κ. και την Καν Πόερ, τον κ. και την κ. Κ. Μάτσα, τον κ. και την κ. Κ. Μπότση, την Καν Ν. Καρέλλα, την Καν και την Δίδα Π. Αργυροπούλου, τον κ. και την Καν Λ. Μελά, τον κ. και την Καν Μ. Μπενάκη.

— Εξαιρετικά κομψαί αι Κυρία Χ. Ζαλοκώστα με καφέ κχι ζώνη όρανζ, ή κ. Λ. Μερκάτη με μαῦρα και άσπρα, ή κ. Μπότση, με τουαλέτταν από κόκκινο θελουδοῦν, ή δις Πεσμαζόγλου με μαρρόν και αι Δίδες Κυρατζά, Ε. Αργυροπούλου, Εγγενίδη, Συνιόσογλου, κτλ. Ήσαν και οι κ. κ. Βιέρσκη, Βαλεάνος, Κόρραλης, Πετρίσης, Ζαλοκώστας, Μπότσης, Μερκάτης, Αργυρόπουλος, Παλαδιαμαντόπουλος, Ι. Χωρέμης και άλλοι.

## ΧΟΡΟΙ

— Ο χορός του Συνδέσμου Προστασίας Βρεφών και Παιδων, ο οποίος είνε πάντοτε έκ των ωραιότερων και πλέον επιτυχημένων, θα δοθη υπό την προστασίαν της Α. Μ. του Βασιλέως την τελευταίαν Πέμπτην των Αποκρεω, 20 Φεβρουαρίου, εις την «Μεγάλην Βρεττανίαν».

— Αγγέλλεται διά την Κυριακήν, 3 Μαρτίου, χορευτική απογευματινή υπέρ του μορφωτικού και φιλανθρωπικού έργου του Συλλόγου Γονέων, οργανουμένη από έκλεκτας Κυρίας και Δεσποινίδας της κοινωνίας μας.

— Εξαιρετικός εις συγκέντρωσιν έκλεκτου κόσμου προημνύεται ο χορός του Φαληρικού Όμιλου Νέων, ο οποίος δίδεται το τελευταίον Σάββατον των Αποκρεω 22 Φεβρουαρίου «Φαληρικόν».

— Την Κυριακήν εδόθη εις το «Ακροπόλ Παλάς» ο ετήσιος χορός του Έθνικου Ωδειου υπέρ του Ταμείου των δωρεάν φοιτητων μαθητων του.

— Η διοργανωτική επιτροπή του χορου άπετελέσθη έκ των κυριων Κ. Κοτζιά, δημάρχου Αθηναίων, της πρεσβείρας της Βουλγαρίας, κυρίας Σισμάνωφ και των κυριων: Κ. Αρλιώτη, Ζ. Βούρβαχη, Μ. Εύλαμπίου, Σ. Καρατζά, Γ. Πεσοπούλου, Μ. Παράσχη, Ν. Πεταλίδα, Κ. Πολυχρονιάδου, Β. Πουλίου, Ε. Πύργου, Κ. Ραζέλλου, Α. Σινάνη, Ι. Φίξ, Ε. Χατζηαργύρη, και των διδων Καρατζά, Σ. Μάτσα, Ν. Σπανούδη.

\*\*\*

Την Τρίτην 18ην Φεβρουαρίου, εις το «Ακροπόλ Παλάς» εδόθη ο ετήσιος μέγας χορός της Ρούμελης, οργανωθείς υπό του Συλλόγου των έν Αθήναις και Πειραιεί Εύρυτανων και παρ' επιτροπης κυριων υπό την προεδρίαν της κυρίας Μαρίας Γ. Καφαντάρη.

νοι. Έτσι οι γονείς της Μαρίας συγκατατέθηκαν να δώσουν την κόρη τους στον Λωριάν. Ο γάμος τους έγινε την άνοιξη. Τα πενήντα φράγκα που πήρε η Μαρία για το κεφάλι του λύκου χρησίμευσαν για το νυμφικό της φόρεμα.

\*\*\*

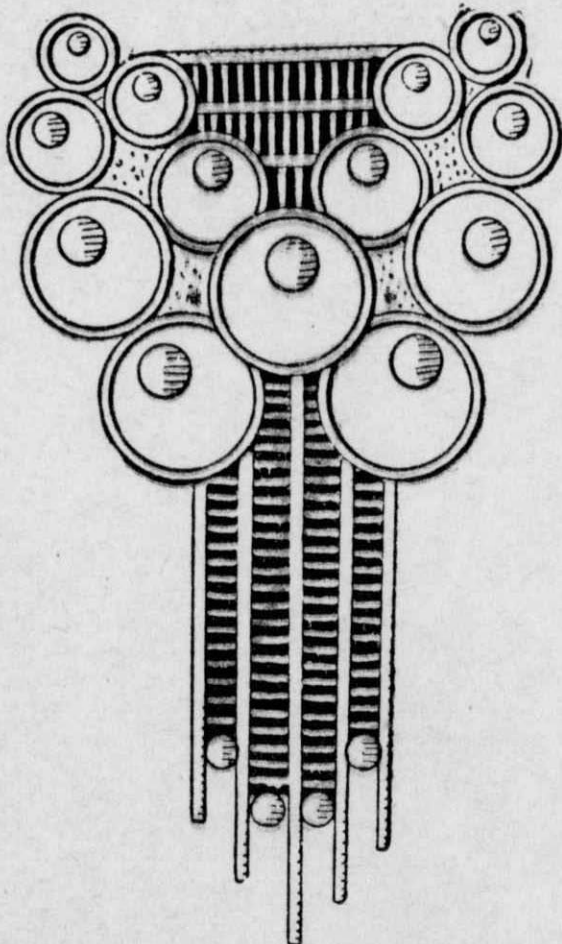
...Ο γιατρός σώπασε. Η νύχτα είχε πειά άπλωθη για καλά. Τα πρώτα άστρα έλαμπαν στον ουρανό. Κ' είδαμε τη Λυκομαρία να ντύνη τα παιδιά της και να ξαναγυρίση στο σπίτι της, με το μωρό της άποκοιμισμένο στην άγκαλιά της.

Πέρασε κοντά μας και χαμογέλασε στο γιατρό, ο οποίος της φώναξε:

— Καλησπέρα, Μαρία!...

MARCEL PREVOST

## ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ



Ώραίο κέντημα γι' άσπρόρρουχα

Κόρην των Αθηνων. — Μην άποπειραθήτε να θάψετε μόνη σας τα μαλλιά σας, γαιτι το χρώμα αυτό δυσκολώτατα έπιτυγχάνει και πρέπει και ο κομμωτής άκόμη που θα σας το θάψη να είνε πολύ πεπειραμένος. Όσο για το λούσιμο, αυτό βεβαιότατα μπορείτε να το κάνετε μόνη σας. Αν τα μαλλιά σας είνε πολύ ξηρά, όπως μου γράφετε, αλείψτε τα προηγουμένως, τρίβοντας καλά τις ρίζες, με λίγο Oil Topic, ή και με σκέτο λάδι της έληας άκόμη, κατόπιν δέ λούσέτε το με το σαμπουάν ά τέτ-νουάρ, που θα σας φθάση για δυο δόσεις. Αν θέλετε τέλος να ακούσετε την συμβουλή μου, αφήστε τα μαλλιά σας στο φυσικό τους χρώμα.

Απελπισμένην. — Σαραναξέσ δκάδες σε ύφος 1,56 είνε βέβαια πολλές, άλλ' όχι και τόσο υπερβολικές, ώστε να άπελπίζεσθε και να άπειλήτε πως θ' αυτοκτονήσετε! Για όνομα του Θεου! Μην κάνετε τίποτε το θεβιασμένο, γαιτι θα καταστρέψετε την υγεία σας. Τρώτε αρκετά, ώστε να μην πεινάτε. Επιβληθήτε λίγο στον έαυτό σας και καταργήστε τα γλυκά, τις μύρες, τα άμυλώδη και αν είνε δυνατόν, το ψωμί. Να τρώτε το πολύ, από μια καψαλιστή φετίσα σε κάθε γεῦμα σας. Τρώτε άφθονα φρούτα και χόρτα, περπατάτε μια ώρα την ήμερα και κάνετε το λιγώτερο, μισή ώρα γυμναστική κάθε πρωί. Και μην περιμένετε να χάσετε τις παραπανιστές δκάδες σας μέσα σε μια εβδομάδα. Το κανονικό βάρος σας πρέπει να είνε 42 δκάδες.

Λιλίκαν Μπ., Λάρισαν. — Δυστυχώς ή ζωρζέτα έν είνε πειά της μόδας, μπορείτε όμως, μ' ένα καλό σίδερο να την κάνετε πιο λεία και πιο λεπτή, ώστε να φαίνεται σαν μουσλίνα και τότε μπορεί απ' αυτόν να ράψετε ένα πολυ φλου φόρεμα θραδυνό. Πολυ συνηθίζονται έφέτος για το θράδυ τα όλοσκετα φορέματα που είνε πλισσαρισμένα από πάνω έως κάτω, σε σχήμα αρχαίας τουνίκας. Σ' ένα τέτοιο φόρεμα θα θάλετε μόνο μια πολυ πλατειά ζώνη από θελουδο σε ζωηρό χρώμα ή από λαμέ. Τα παπούτσια σας πρέπει να έχουν το χρώμα της ζώνης.

Μη με Λησμόνει, Αλεξανδρούπολιν. — Απαντώ εις όλες τις φίλες μου με την σειρά τους και σας παρακαλώ να έχετε λίγη ύπομονή. Για ν' άδυνατίσετε, διαβάστε τί γράφω παραπάνω εις την Απελπισμένην. Μη δοκιμάσετε να πάρετε κανένα φάρμακο για το άδυνάτισμα. Κινδυνεύετε να πάθετε μεγάλες φασαρίες. Για το πρίξιμο των ποδιων σας συμβουλευθήτε γιατρό, άφου προηγουμένως κάνετε μια γενική ανάλυσι. Ίσως αυτό να μην είνε άσχετο και με την αύξησιν του βάρους σας.

Λεπτήν Μαργαρίταν, Κωνσταντινούπολιν. — Όχι, ή θαφές των μαλλιών δεν μπορούν να εφαρμοσθούν στα φρούδια και στα θλέφαρα, γαιτι είνε πολυ επικίνδυνο πράγμα. Ημπορεί κανείς να πάθη ένα τόσο δυνατό έρεθισμό του ματιου, ώστε να χάση το φως του. Με τέτοια λεπτά όργανα δεν παίζει κανείς. Το ρουζ του προσώπου, φαντάζομαι πως μπορείτε να το θρήτε σ' όλα τα μωροπωλεία και στα... καλύτερα φαρμακεία και γενικά, όπου πωλούνται καλλυντικά. Για το χρώμα σας, μια και όπως μου γράφετε, μοιάζετε σαν Κινεζούλα, μπορείτε να μεταχειρισθήτε την άπόχρωσι όρανζ. Φυσικά όμως τα μαλλιά σας πρέπει να τα αφήσετε μαῦρα.

Λιχουδίτσαν, Πάτρας. — Το ψευδώνυμό σας μαρτυρεί για ποιόν λόγο παχαίνετε. Δεν πρέπει να μένετε νηστική, καθώς λέτε, αλλά να άποφεύγετε τις περιττές λιχουδιές, ιδίως δέ τα γλυκά που παχαίνουν τόσο. Κάνετε πολλούς περιπάτους και τακτική γυμναστική. Το βάρος σας σε άνάστημα 1,56 πρέπει να είνε 54 κιλά, αλλά ένα ή δυο κιλά περισσότερα δεν παίζουν τόσο σπουδαίο ρόλο. Φθάνει να είνε μοιρασμένα ανάλογα στο σώμα. Η λεγομένη «σιλουέττα» δεν εξαρτάται τόσο πολυ από τις δκάδες που ζυγίζει κανείς όσο από την κατασκευή του σκελετου του και από την κανονική άνάπτυξι των μυων σε όλο το σώμα. Όσο άδύνατη κι' αν είνε μια γυναίκα, αν έχη πλατειά λεκάνη, θα φαίνεται πιο παχειά από μια άλλη που θα ζυγίση περισσότερο, αλλά θα έχη στενή περιφέρεια.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ